

**Mennta- og menningamálaráðuneyti
Sölvhólgötu 4
150 Reykjavík**

Reykjavík, 13. nóvember 2009.

Efni: Drög að frumvarpi til laga um fjölmiðla.

Viðskiptaráð þakkar ráðuneytinu fyrir það tækifæri að fá að veita umsögn um ofangreint frumvarp sem felur í sér heildarlöggjöf um fjölmiðla og starfsemi þeirra hérlendis.

Viðskiptaráð Íslands hefur um langa hríð verið áhugasamt um rekstrarumhverfi fjölmiðla hérlendis og þá sérstaklega skaðleg áhrif Ríkisútvarpsins ohf. (hér eftir RÚV) þar á. Að mati ráðsins er frumvarp af þessu tagi, þ.e. heildarlöggjöf um fjölmiðla óháð formi miðlunar, til þess fallið að skýra og þá um leið bæta rekstrarumhverfi slíkra fyrirtækja þó að því gefnu að efnisreglur þess séu almennar, gegnsæjar og eins skilvirkar og unnt er. Í þessu ljósi gerir ráðið nokkrar athugasemdir við frumvarp þetta sem og einstakar athugasemdir við verklag í tengslum við smíði þess og verða þær nú reifaðar.

Athugasemdir við form & verklag

Heilt á litið á ráðuneytið hrós skilið fyrir verklag að baki frumvarpssmíðinni og þá einna helst fyrir að hleypa athugasemdum að áður en frumvarpið er lagt fyrir á Alþingi sem og fyrir að taka saman kynningarefni þar sem aðalatriði frumvarpsins eru dregin fram. Viðskiptaráð gerir þó tvær athugasemdir við verklag ráðuneytisins.

Fyrir það fyrsta telur ráðið að veruleg vanhöld hafi verið á samráði við ólíka hagsmunaaðila við undirbúning frumvarpsins, en í almennum athugasemdum við frumvarpið segir að aflað hafi verið „*álits fjölmargra sérfróðra aðila, sem og hagsmunaaðila og fyrirmýnda leitað erlendis frá*“ við smíði frumvarpsins. Þessi fullyrðing stenst vart skoðun, en einkareknir fjölmiðlar fengu fyrst veður af tilvist frumvarpsins þegar það var gert aðgengilegt á heimasíðu ráðuneytisins. Líkt og kemur fram í *Handbók um undirbúning og frágang lagafrumvarpa* frá árinu 2007 þá er ráðuneytum uppálagt að leita sjónarmiða aðila sem „*kunna að hafa ólíka afstöðu til málefnsins*“ hverju sinni og þar jafnframt nefnt að heppilegt geti verið að senda frumvarpsdrög sérstaklega á tiltekna hagsmunaaðila. Að mati ráðsins hefði verið full ástæða til að gera betur í þessum efnum.

Í annan stað þá telur ráðið að frumvarpið í heild sinni sé alltof langt og þannig hlaðið efni sem annars vegar er ætlað að rökstyðja og réttlæta tilveru RÚV og hins vegar til glöggvunar um þróun íslensks fjölmiðlamarkaðar, en hefur hvorki efnislega þýðingu fyrir sjálfan lagatextann né heldur sem lögskýringargagn. Frumvarpið, sem er tæpar 400 bls., fer að þessu leyti á skjön við tilmæli áður nefndrar handbókar um að löggjöf eigi að vera skýr og skiljanleg sem flestum.

Athugasemdir við efnistöð

I. Markmið

Viðskiptaráð tekur undir mikilvægi þeirra markmiða frumvarpsins sem kveðið er á um í 1. gr. þess en telur hins vegar að eitt veigamikið markmið vanti, nánar tiltekið það að stuðla að virkri samkeppni á fjölmiðlamarkaði. Líkt og kemur fram í [álit Samkeppniseftirlitsins](#) (hér eftir SKE) frá 14. nóvember 2008 (nr. 4/2008) eru talsverðar samkeppnishömlur ríkjandi á fjölmiðlamarkaði vegna núverandi rekstrarfyrirkomulags RÚV, en í álitinu segir m.a.:

„Það er álit Samkeppniseftirlitsins að með lögum nr. 6/2007 um Ríkisútvarpið ohf. hafi verið skapaðar umtalsverðar samkeppnishömlur með því fyrirkomulagi að veita RÚV tekjur af almannafé jafnframt því að heimila fyrirtækinu að starfa áfram á markaði fyrir sölu auglýsinga og kostunar í útvarpi. Það rekstrarfyrirkomulag RÚV gengur gegn því markmiði samkeppnislaga að efla virka samkeppni í viðskiptum þar sem það stuðlar að samkeppnislegri mismunun á markaði fyrir birtingu auglýsinga og markaði fyrir kostun bæði í sjónvarpi og hljóðvarpi. Þær tekjur af almannafé sem RÚV nýtur veitir félaginu eins og áður sagði forgjöf til þess að kaupa og framleiða vinsælt sjónvarpsefni sem veitir því einnig töluverð forréttindi á auglýsingamarkaði.“

Við þessari þróun verður að sporna og að sama skapi verður að tryggja áframhaldandi fjölbreytni í dagskrárgerð og aukið framboð af innlendu og erlendu efni, eins og fjallað er um t.a.m. á bls. 146 og 154 í greinargerð frumvarpsins. Því er ekki úr vegi að heildarlöggjöf á þessum markaði hafi það jafnframt að markmiði sínu að tryggja og stuðla að virkri samkeppni.

Viðskiptaráð leggur til að bætt verði við 1. gr. frumvarpsins að markmið þess sé jafnframt að tryggja og stuðla að virkri samkeppni á fjölmiðlamarkaði.

II. Gildissvið

Eins og nefnt var hér að ofan þá telur ráðið að heildarlöggjöf um öll fjölmiðlafyrirtæki óháð formi miðlunar sé af hinu góða. Ekki er hins vegar unnt að líta framhjá uppbyggingu íslensks fjölmiðlamarkaðar þar sem eitt fyrirtæki, RÚV, hefur yfirburðarstöðu umfram önnur hvað fjárhagslega burði varðar.

Vegna þessarar skekkju á fjölmiðlamarkaði má með réttu velta því upp hvort ákjósanlegt sé að öll ákvæði frumvarpsins gildi jafnt um RÚV sem og aðra fjölmiðla og vísast þar einkum til ákvæða VI. kafla frumvarpsins um kostun og auglýsingar (viðskiptaorðsendingar). Um þessi ákvæði frumvarpsins er fjallað nánar hér að neðan.

III. Stjórnýsla

Frumvarpið gerir ráð fyrir að sérstök stofnun, Fjölmiðlastofa (hér eftir FS), annist eftirlit skv. lögnum og taki þar með við hlutverki útvarpséttarnefndar. Í þessari tilhögun felst ákveðin einföldun á stjórnýslufyrirkomulagi eftirlits með fjölmiðlum, sem er vissulega til góða. Að auki má ætla að skilvirkara eftirlit á fjölmiðlamarkaði leiði til þess að starfshættir RÚV batni til muna, en eins og reifað er í áðurnefndu álitu SKE þá hefur töluvert skort á í þeim efnum hingað til. Þannig sagði m.a. í álitu stofnunarinnar að ekki mætti eingöngu rekja erfiða stöðu keppinauta RÚV til samdráttar á auglýsingamarkaði heldur „*ekki síst til þeirra ósanngjörnu samkeppnisaðstæðna sem ríkja á umræddum markaði og stafa af lögunum um RÚV og samkeppnishamlandi hegðun fyrirtækisins á auglýsingamarkaðnum.*“

Viðskiptaráð tekur undir mikilvægi þess að FS sé sjálfstæð gagnvart ráðherra, en fjallað er nánar um bakgrunn þess í greinargerð frumvarpsins og vísast þar m.a. til tiltekinna tilmæla Evrópuráðsins. Þrátt fyrir að gert sé ráð fyrir að úrskurðir FS séu endanlegir, sbr. 7. gr., sem og að ráðherra skipi ekki alla stjórn stofnunarinnar, sbr. 8. gr., svo áðurnefnt sjálfstæði sé betur tryggt þá verður ekki horft framhjá því að stjórnin starfar þrátt fyrir það í umboði ráðherra. Vankantar tengdir slíku fyrirkomulagi voru að einhverju leyti lagfærðir með lögum nr. 98/2009 þegar eignarhlutur ríkisins í RÚV var færður úr höndum menntamálaráðherra á hendur fjármálaráðherra. Með því voru ólík hlutverk ríkisins aðgreind og þar með dregið úr hættunni á hagsmunaárekstrum.

Þrátt fyrir það þá er einn valkostur í stöðunni sem myndi tryggja frekar sjálfstæði stjórnar FS, nánar tiltekið þingleg skipan líkt og gildir um bankaráð Seðlabankans. Með slíkri skipan er betur unnt að koma

til móts við áðurnefnd tilmæli Evrópuráðsins. Þá veltir undirritaður því jafnframt fyrir sér hvort það samræmist hlutverki samstarfsnefndar háskólastigsins að tilnefna í stjórnir sem þessa, en skv. 26. gr. laga um háskóla nr. 63/2006 þá er nefndinni ætlað að fjalla um málefni er varða starfsemi og hagsmuni hlutaðeigandi háskóla.

Viðskiptaráð leggur til að ráðuneytið skoði hvort það henti betur til að tryggja sjálfstæði FS að kveða á um þinglega skipan stjórnar stofnunarinnar og að ráðuneytið skoði einnig hvort það samræmist hlutverki samstarfsnefndar háskólastigsins að skipa í stjórn FS.

Samkvæmt ákvæðum frumvarpsins er eftirlitsskyldum aðilum ætlað að afhenda FS töluvert magn gagna og stofnuninni er jafnframt heimilt að afhenda þau gögn yfirvöldum annarra ríkja, sbr. 13. gr. Að mati ráðsins væri rétt, til að taka af allan vafa, að tiltaka í 9. gr. frumvarpsins starfsmenn FS séu bundnir trúnaði um allt það er þeir fá vitneskju um í sínu starfi. Önnur leið væri að nefna í ákvæðinu að um starfsmenn FS gildi lög um réttindi og skyldur starfsmanna ríkis, nr. 1996/70.

Viðskiptaráð leggur til að kveðið sé á um í 9. gr. frumvarpsins að starfsmenn FS séu bundnir trúnaði um allt það er þeir fá vitneskju um í starfi sínu.

Þá gerir Viðskiptaráð jafnframt athugasemd við óljóst orðalag 52. gr. ákvæðisins, sem heimilar FS að banna miðlun efnis sem telst andstætt ákvæðum laga. Af þessu má ráða að FS getur bannað notkun efnis sem stofnunin telur á einhvern hátt andstæð einhverjum lagabálki íslenskrar löggjafar. Slík heimild getur vart talist í samræmi við 73. gr. stjkskr. um tjáningarfrelsi og almennt bann við ritskoðun.

Viðskiptaráð leggur til að orðalag 1. mgr. 52. gr. frumvarpsins verði breytt þannig að ótvírætt sé að FS sé eingöngu ætlað að fara með eftirlit með því hvort ákvæðum fjölmiðlalaganna sé fylgt.

IV. Framboð myndefnis, varðveisla & flutningur

Viðskiptaráð telur ákvæði 33. og 34. gr. frumvarpsins að mörgu leyti aðfinnsluverð, en ákvæðin kveða á um að fjölmiðlar skuli kappkosta annars vegar við að meiri hluta útsendingartíma sé varið í efni frá Evrópu og hins vegar við að minnst 10% af útsendingartíma sé varið til evrópskra verka framleiddum af sjálfstæðum framleiðendum.

Að mati ráðsins er illskiljanleg ástæðan fyrir því að yfirvöld aðildarríkja EES-svæðisins hafi afskipti af uppruna og vali á dagskrárefni fjölmiðla, enda gengur slíkt gegn fjölbreytni og fjölræði í fjölmiðlum og dregur úr valfrelsi neytenda. Það eru jafnframt hagsmunir einkarekinna fjölmiðla að haga dagskráramboði sínu í takt við kröfur neytenda svo áhorf fáist á dagskrárliði. Opinberar forskriftir af þessu tagi gætu haft veruleg áhrif á afkomu fyrirtækjanna.

Í ljósi þess hins vegar að íslensk stjórnvöld eru skuldbundin til að innleiða ákvæði hljóð- og myndmiðlunartilskipunar ESB, að því er virðist þrátt fyrir áðurnefnd tjáningarfrelsisákvæði stjkskr., verður ekki komist undan innleiðingu ofangreindra ákvæða. Heilt á litið virðist ráðuneytið hafa fetað ágætan meðalveg hvað þetta varðar og vísast þar sérstaklega til þess að engin viðurlög eru við því að virða tilmæli ofangreindra ákvæða að vettugi.

Af greinargerð frumvarpsins verður hins vegar ekki annað ráðið en að 1. mgr. 33. gr. leið ekki af ofangreindri tilskipun, heldur er ákvæðið sambærilegt 2. mgr. 7. gr. nógildandi útvarpslaga. Sé svo leggur Viðskiptaráð til að ákvæði 1. mgr. 33. gr. verði fellt brott.

Viðskiptaráð leggur til að ákvæði 1. mgr. 33. gr. verði fellt brott.

Í 35. gr. frumvarpsins er kveðið á um a.m.k. 18 mánaða varðveislu efnis sem miðlað hefur verið. Hvað þetta varðar vekur ráðið athygli á því að slíkt tímamark getur brotið í bága við samninga fjölmiðla við höfunda og framleiðendur. Þá er athygli vakin á því að ef tímamark þetta brýtur í bága við þegar gerða samninga þá er viðkomandi fjölmiðill undir verulegum þrýstingi að virða þær samningsskuldbindingar að vettugi þar sem hætt er við að FS leggi á stjórnvaldssektir sé tímamarkið ekki virt, sbr. l. liður 1. mgr. 54. gr. frumvarpsins.

Viðskiptaráð leggur til að 35. gr. frumvarpsins verði breytt þannig að 18 mánaða tímamarkið gildi aðeins fari það ekki í bága við réttindi réttihafa þess myndefnis sem miðlað hefur verið.

Þá gerir Viðskiptaráð jafnframt athugasemd við 2. mgr. 44. gr. frumvarpsins þar sem kveðið er á um skyldu fjarskiptafyrirtækja til að flytja sjónvarpssendingar RÚV, sé þess óskað. Að áliti ráðsins er þessi forgangur með öllu óskiljanlegur, enda órökstuddur í greinargerð frumvarpsins. Nægar eru samkeppnishömlurnar fyrir án þess að bætt sé um betur. Hvað þetta varðar þá skiptir jafnframt máli að RÚV greiðir fjarskiptafyrirtækjum ekkert fyrir flutning sjónvarpsútsendinga sinna. Því lendir sá kostnaður fyrirtækjanna allur á einkaaðilum sem skekkir samkeppnisstöðu þeirra enn frekar.

Viðskiptaráð leggur til að 2. mgr. 44. gr. frumvarpsins verði breytt á þá leið að lokamálsgrein ákvæðisins verði felld brott.

Að auki gerir ráðið athugasemd við a. lið 1. mgr. 45. gr. frumvarpsins um heimild Póst- og fjarskiptastofnunar (hér eftir PFS) til að setja reglur um lágmarkskröfur varðandi útsendingargæði og 46. gr. um röðun sjónvarpsútsendinga á fjarstýringum þar sem íslenskar útsendingar skulu hafa forgang. Að mati ráðsins er ofangreindur stafliður 45. gr. óþarfur þar sem fjölmiðlar og fjarskiptafyrirtæki hérlendis nota alþjóðlega staðla við dreifingu sjónvarpsmerkis. Alger óþarfi er að þróaðar séu séríslenskar lágmarkskröfur í þessum efnunum. Hvað röðun sjónvarpsrása varðar þá er ómögulegt að sjá að það falli undir hlutverk hins opinbera að ákveða hana fyrir hönd neytenda.

Viðskiptaráð leggur til að a. liður 1. mgr. 45. gr. verði felldur brott sem og að fellt verði brott úr 46. gr. það er varðar röðun sjónvarpsútsendinga á fjarstýringar neytenda.

Að lokum gerir Viðskiptaráð athugasemd við þá heimild PFS að ákveða hvort stjórnun áskriftarkerfis skuli vera í höndum fjölmiðlaþjónustuveitenda eða fjarskiptafyrirtækis, sbr. 3. mgr. 46. gr. Það er óumdeilt að stjórnun áskriftarkerfa er mikilvægur og afar viðkvæmur þáttur í rekstri viðkomandi aðila. Af þeim sökum væri óeðlilegt að veita PFS heimild sem þessa, en ákvörðun stofnunarinnar getur haft víðtæk og neikvæð áhrif á viðskiptatengsls og rekstur viðkomandi aðila.

Viðskiptaráð leggur til að heimild PFS í 3. mgr. 46. gr. frumvarpsins til að ákveða um stjórnun áskriftarkerfis verði felld brott.

V. Viðskiptaorðsendingar & breytingar á lögum um RÚV ohf.

Um þá ákvörðun ráðuneytisins að meina ekki eða setja talsverðar skorður við aðkomu RÚV að auglýsingamarkaði með frumvarpi þessu er margt að segja. Eins og áður hefur verið rakið þá hefur SKE lagt fram talsverðar athugasemdir við núverandi skipan mála, en þó frumvarpið sé hátt í 400 bls. þá er af einhverjum ástæðum ekki minnst á þessar athugasemdir stofnunarinnar. Vegna þess og til glöggvunar þá voru helstu niðurstöður SKE þær að:

- RÚV hafi beitt sér af krafti á auglýsingamarkaði og aukið sókn sína á markaði fyrir sölu auglýsinga og kostunar í sjónvarpi.
- RÚV hafi ekki starfað í samræmi við tilgang og markmið þeirra reglna sem settar hafa verið varðandi verðlagningu félagsins.

- RÚV hafi hegðað sér með óviðunandi hætti á markaðnum sem er til þess fallið að hrekja keppinauta þess út af markaðnum.
- Hegðun RÚV á markaði fyrir sölu auglýsinga og kostunar í útvarpi hafi leitt til alvarlegrar takmörkunar á samkeppni.
- Að engin aðskilnaður hafi verið fyrir hendi hjá RÚV sem kemur í veg fyrir að opinbert fé sé nýtt til niðurgreiðslu auglýsingastarfsemi og að veittir afslættir hafi gefið ríkar vísbendingar um skaðleg undirboð félagsins, í bága við EES/ESB samkeppnisrétt.
- Með forgjöf RÚV í formi opinberra gjalda hafi félaginu verið veitt forgjöf á markaði fyrir sölu auglýsinga þar sem almannafé er nýtt til að kaupa og framleiða vinsælt sjónvarpsefni.
- Að RÚV hafi ekki starfað í samræmi við samning þess og ráðuneytisins með veitingu fríbirtinga og samtvinnun auglýsinga og kostunar, sem dregið hafi úr gagnsæi og jafnræði viðskiptamanna RÚV.
- Að þátttaka RÚV á auglýsingamarkaði í sjónvarpi sé veigamikil ástæða þess að ekki eru fleiri öflugar sjónvarpsstöðvar hérlendis og eignarhald þeirra ekki dreifðara. Með því að RÚV myndi hverfa af auglýsingamarkaði myndi skapast svigrúm fyrir aðra, sem myndi efla samkeppni og fjölga valkostum neytenda.

Í þessu ljósi þá fagnar Viðskiptaráð því vissulega að takmarka eigi möguleika RÚV á að afla kostunar með vöruinsetningum, sbr. 66. gr. frumvarpsins. Að mati ráðsins er hins vegar ekki nánda nærri því gengi nógu langt í þessum efnum, en það er álit ráðsins að augljós rök standi fyrir því að taka alfarið fyrir möguleika RÚV að afla sér tekna með viðskiptaorðsendingum - hvort heldur til sjónvarps eða útvarps.

Þá furðar Viðskiptaráð sig á seinangangi starfshóps menntamálaráðherra í þessum efnum, en tillögur að breyttu fyrirkomulagi voru lagðar fram í frumvarpi þann 10. desember síðastliðinn ([218. mál](#)). Í frumvarpi þessu var m.a. lögð til hækkun á álögum skattgreiðenda til RÚV til að „*skapa svigrúm fyrir minni tekjur félagsins á auglýsingamarkaði.*“ Menntamálanefnd Alþingis taldi því miður ekki rétt að afgreiða ákvæði frumvarpsins um takmarkanir RÚV á auglýsingamarkaði þar sem [nefndin](#) taldi eðlilegt að áðurnefndur starfshópur útfærði þær nánar. Nú rúmu ári síðar er ástandið enn óbreytt, nefskatturinn jafnhár og auglýsingatekjur einkarekinna fjölmiðla hafa á sama tíma hrapað.

Viðskiptaráð leggur til að kveðið verði á um í frumvarpinu að RÚV sé með öllu óheimilt að afla sér tekna með viðskiptaorðsendingum. Ef ekki er vilji til þess að ganga alla leið leggur ráðið til að RÚV verði gert óheimilt að selja og sýna viðskiptaorðsendingar utan kjörtíma og að hlutfall þeirra af daglegum útsendingartíma á kjörtíma verði takmarkað við 5%.

Þá vill ráðið vekja athygli ráðuneytisins á orðalagi 2. tl. 66. gr. frumvarpsins sem felur í sér breytingar á 12. gr. laga um RÚV. Eins og breytingin er orðuð „12. gr. laganna orðast svo“ þá virðist 2. mgr. 12. gr. falla brott þar sem kveðið er á um að upplýsingalögin gildi um starfsemi RÚV. Af greinargerð frumvarpsins er ljóst að ekki er stefnt að slíkri breytingu, en rétt væri að hafa það skýrt í frumvarpstextanum sjálfum.

Viðskiptaráð leggur til að 2. tl. 66. gr. verði breytt þannig að þar standi „1. mgr. 12. gr. laganna orðist svo:“

VI. Dag- & stjórnvaldssektir

Að mati ráðsins er þarft að taka nokkur efnisatriði ákvæða frumvarpsins, sem brot gagnvart geta varðað stjórnvaldssektum, til endurskoðunar. Vísast hér m.a. til 35. gr. frumvarpsins um lágmarksvarðveislu myndefnis (sbr. hér að ofan), 4. tl. 37. gr. um að viðskiptaorðsendingar skulu ekki hvetja til hegðunar sem er í áberandi andstöðu við umhverfisvernd og 38. gr. um vernd barna gegn ótilhlýðilegum viðskiptaorðsendingum.

Ástæðan að baki þessu sjónarmiðið ráðsins er sú að ótækt er að beita aðilum refsingum fyrir brotum gegn ákvæðum, sem þessum, sem eru að miklu leyti háð túlkun. Þannig er t.a.m. ómögulegt fyrir fjölmiðil að meta hvaða efni er í „áberandi andstöðu við umhverfisvernd.“ Undirritaður gerir sér vissulega grein fyrir þeim vandkvæðum sem fylgja því að binda ýmis óljós ákvæði í lög, en hér verður að feta betri meðalveg en gert er í frumvarpinu. Hér ætti því að koma til álita að skýra inntak þessara ákvæða frekar eða þá að kveða á um að FS leggi aðeins á stjórnvaldssektir að undangenginni áskorun þess efnis til viðkomandi aðil a að láta af miðlun tiltekins myndefnis.

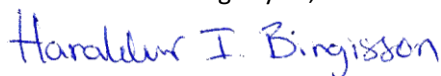
Viðskiptaráð leggur til að inntak 4. tl. 37. gr. og 38. gr. frumvarpsins verði skýrt nánar eða þá að stjórnvaldssektarkafli laganna kveði svo á um að FS leggi aðeins á stjórnvaldssektir að undangenginni áskorun til viðkomandi um að láta af miðlun tiltekens efnis.

Þá vill Viðskiptaráð benda á að stjórnvaldssektarkafli laganna verður haldlítill ef ríkissjóður ætlar sér að bæta RÚV upp taprekstur sinn ár frá ári enda er FS þá einvörðungu að sekta ríkissjóð og þar með skattgreiðendur, sem nú þegar eru skyldaðir til að styðja rekstur RÚV.

Viðskiptaráð leggur til eftirfarandi:

- I. *Að bætt verði við 1. gr. frumvarpsins að markmið þess sé jafnframt að tryggja og stuðla að virkri samkeppni á fjölmiðlamarkaði.*
- II. *Að ráðuneytið skoði hvort henti betur að kveða á um þinglega skipan stjórnar FS og að ráðuneytið skoði einnig hvort það samræmist hlutverki samstarfsnefndar háskólastigsins að skipa í stjórn FS.*
- III. *Að kveðið sé á um í 9. gr. frumvarpsins að starfsmenn FS séu bundnir trúnaði um allt það er þeir fá vitneskju um í starfi sínu.*
- IV. *Að orðalag 1. mgr. 52. gr. frumvarpsins verði breytt þannig að ótvírætt sé að FS sé eingöngu ætlað að fara með eftirlit með því hvort ákvæðum fjölmiðlaloganna sé fylgt.*
- V. *Að ákvæði 1. mgr. 33. gr. verði fellt brott.*
- VI. *Að 35. gr. frumvarpsins verði breytt þannig að 18 mánaða tímamarkið gildi aðeins fari það ekki í bága við réttindi rétthafa þess myndefnis sem miðlað hefur verið.*
- VII. *Að 2. mgr. 44. gr. frumvarpsins verði breytt á þá leið að lokamálsgrein ákvæðisins verði felld brott.*
- VIII. *Að a. liður 1. mgr. 45. gr. verði felldur brott sem og að fellt verði brott úr 46. gr. það er varðar röðun sjónvarpsútsendinga á fjarstýringar neytenda.*
- IX. *Að heimild PFS í 3. mgr. 46. gr. frumvarpsins til að ákveða um stjórnun áskriftarkerfis verði felld brott.*
- X. *Að kveðið verði á um í frumvarpinu að RÚV sé með öllu óheimilt að afla sér tekna með viðskiptaorðsendingum. Ef ekki er vilji til þess að ganga alla leið leggur ráðið til að RÚV verði gert óheimilt að selja og sýna viðskiptaorðsendingar utan kjörtíma og að hlutfall þeirra af daglegum útsendingartíma á kjörtíma verði takmarkað við 5%.*
- XI. *Að 2. tl. 66. gr. verði breytt þannig að þar standi „1. mgr. 12. gr. laganna orðist svo:“*
- XII. *Að inntak 4. tl. 37. gr. og 38. gr. frumvarpsins verði skýrt nánar eða þá að stjórnvaldssektarkafli laganna kveði svo á um að FS leggi aðeins stjórnvaldssektir á lögaðila að undangenginni áskorun til þeirra um að láta af miðlun tiltekens efnis.*

Virðingarfyllst,

Haraldur I. Birgisson
Lögfræðingur Viðskiptaráðs